

РЕШЕНИЕ

№ 299

гр. София, 15.01.2016 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18
състав,** в публично заседание на 16.12.2015 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **5149** по описа за **2015** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба, подадена от Адвокатско дружество „В. Т.“, [населено място], представлявано от А. Р. – К., управляващ съдружник срещу Ревизионен акт (РА) № Р-2210-1402175-091-001/12.02.2015 г., издаден от В. В. В. - началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП С., в качеството й на орган, възложил ревизията и Й. А. Ц. - инспектор по приходите и ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 633/29.04.2015 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ С., при ЦУ на НАП.

Жалбоподателят оспорва ревизионния акт, в частта, в която не са му признати кредитни известия, издадени на [фирма] и включени в дневника за продажби и справките-декларации по ЗДДС за данъчни периоди м.11 и м.12.2013 г. Изтъква, че кредитните известия са издадени, тъй като [фирма] не е получател на фактурираните правни услуги. Заявява, че ревизиращите са приели, че между Адвокатско дружество „В. Т.“ и [фирма] е имало облигационни отношения, без да изяснят предмета на правните услуги, както и това, че [фирма] е получател на същите. Изтъква, че не съществува сключен договор за правни услуги между Адвокатско дружество „В. Т.“ и [фирма], а ревизиращите са се позовали на неподписано придружително писмо между жалбоподателя и [фирма], което според тях е вид договор. Заявява, че въпросното писмо е чернова, която никога не била изпращана на [фирма] и видно от обясненията на [фирма] не съществува такава кореспонденция. Заявява, че при ревизията не са установени задължения на [фирма], както и извършени плащания от дружеството. На

следващо място добавя, че получател на процесните правни услуги е У. П. ИНВЕСТ А/С и след като е издало кредитните известия към погрешно издадените фактури, Адвокатско дружество „В. Т.“ е издало фактура № 2429/18.12.2013 г. на датското дружество У. П. ИНВЕСТ А/С. Счита, че безспорно е установено, че У. П. ИНВЕСТ А/С е получил, използвал и платил процесните правни услуги на жалбоподателя. Съобразно изложеното в жалбата, изразява искане РА да бъде отменен изцяло.

В проведените по делото съдебни заседания жалбоподателят се представлява от процесуален представител, който от негово име поддържа жалбата. Посочва, че по едно от кредитните известия вече има влязло в сила решение на ВАС, че няма услуги. Счита, че от доказателствата е видно, че нито е предоставена услуга, нито има извършено плащане, нито вземане и няма доказателства за наличие на услуга, а аргументите, които НАП излага противоречат на концепцията за реалност на доставките. Допълва, че в РД кредитните известия са признати за основателни и не са извършени корекции като по този начин се нарушава правото на защита при издаване на РА. Представя писмени бележки. Претендира разноски.

Ответникът – директорът на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ („ОДОП“), чрез процесуален представител, оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Посочва, че твърдението, че липсва доставка е в пълно противоречие с това, че има фактурирана такава, която впоследствие се разваля с кредитно известие. Счита, че в решението на директора на „ОДОП“ са застъпени подробни мотиви, че дружеството издава първични счетоводни документи - фактури и кредитни известия, без да има основание за това и по този начин използва механизма на ДДС с цел различна от законоустановената. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар като допълнително оспорва същия по основание и размер. Счита, че не се доказва постъпване в патримониума на процесуалния представител на жалбоподателя на адвокатско възнаграждение, тъй като съгласно разпоредбата на чл. 75, ал. 3 ЗЗД това се доказва със заверка на банковата сметка.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 1402175/17.03.2014 г., изменена със ЗВР № 1403853/13.05.2014 г. и ЗВР № 1404877/19.06.2014 г., издадени от М. И. Г., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“, при ТД на НАП С. е възложено извършването на ревизия на АДВОКАТСКО ДРУЖЕСТВО „В. Т.“ за определяне на задължения по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) за периодите от 01.10.2013 г. до 31.01.2014 г. За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) № 1404877/16.07.2014 г., срещу който е подадено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 ДОПК преценено в мотивите на РА като неоснователно. Ревизията приключва с РА № Р-2210-1402175-091-001/12.02.2015 г., издаден от В. В. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“ и Й. А. Ц., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. Компетентността на В. В. да довърши ревизионното производство е на основание Заповед № РД-01-50/13.01.2015 г. във връзка със Заповед № РД-01-3/05.01.2015 г. на директора на ТД на НАП-С.. В резултат на извършената ревизия са установени задължения по ЗДДС в размер на 5 226,62 лв. за внасяне при деклариран резултат ДДС за възстановяване в размер на 178 735,45 лв.

За данъчен период м.11.2013 г. е установен ДДС за внасяне в размер на 23 750,76 лв. и лихва в размер на 2 664,98 лв. при деклариран ДДС за възстановяване в размер на 67 862,83 лева. Корекцията се дължи на приети за неправомерно издадени 5 кредитни известия (КИ) с общо начислен данък в размер на 91 613,59 лв., издадени на [фирма] на 30.11.2013 г. във връзка с фактури, издадени на 10.09.2012 г., на 15.11.2012 г., на 13.12.2012 г., на 14.01.2013 г. и на 18.06.2013 г.

За данъчен период м.12.2013 г. е установен ДДС за възстановяване в размер на 52 170,52 лв. при деклариран ДДС за възстановяване в размер на 141 854,02 лева. Корекцията се дължи на прието за неправомерно издадено на [фирма] кредитно известие с начислен ДДС в размер на 89 683,50 лв.

В срока по чл. 152, ал. 1 ДОПК е постъпила жалба, срещу констатациите на органите по приходите в процесния РА, от ревизираното дружество до директора на Дирекция „ОДОП” вх. № 53-00-704/24.02.2015 г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. № 23-22-423/06.03.2015 г. по регистъра на дирекция ОДОП С..

С Решение № 633/29.04.2015 г. на директора на Дирекция „ОДОП” при ЦУ на НАП – С., издадено в законоустановения срок, атакуваният РА № Р-2210-1402175-091-001/12.02.2015 г. е потвърден изцяло. Решението на административния орган е връчено по електронен път на 04.05.2015 г.

Жалбата до съда изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания РА, имаща право и интерес от оспорването и като подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК срещу РА, който е обжалван по административен ред, се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на РА включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му.

Настоящият съдебен състав намира, с оглед направените по-горе констатации, че атакуваният РА № Р-2210-1402175-091-001/12.02.2015 г. е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 118, ал. 2 ДОПК, във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за НАП, в кръга на определените му правомощия и в предвидената форма, съгласно чл. 119 и чл. 120 ДОПК, включително разпоредителната част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения.

По приложението на материалния закон – ЗДДС:

В хода на ревизията на жалбоподателя е връчено ИПДПОЗЛ, изх. № 24-00-826/18.03.2014 г. В отговор е постъпило писмо с представени доказателства по опис. Дадени са писмени обяснения, според които дейността на дружеството се изразява в предоставяне на устни и писмени консултации и становища по въпроси на правото; изготвяне на проекти на договори и книжа – молби, тъжби, заявления, жалби и други. Представени са справки, оборотни ведомости, договори с доставчици и фактури от доставчици /физически лица, упражняващи адвокатска професия - поименно посочени в опис на доказателствата/ с доказателства за плащане по банков път. Представени са и договори с клиенти, отново конкретизирани в опис, сред които е и договор от 14.05.2012 г. с [фирма] с превод на български език. Изготвено е второ ИПДПОЗЛ с изх. № 24-00-826-2/12.06.2014 г., с което са изискани доказателства за договорни отношения с клиентите на адвокатското дружество, като същите са посочени поименно. В това поименно посочване не фигурира [фирма], тъй като по отношение на част от клиентите, сред които и последното, са представени

доказателства в отговор на първото ИПДПОЗЛ. Представени са доказателства с придружително писмо с вх. № 24-00-826#22 от 26.06.2014 г., към което са приложени писмени обяснения относно издадени фактури и кредитни известия от Адвокатско дружество „В. Т.“ към [фирма]. Съгласно тези обяснения жалбоподателят погрешно е фактурирал услуги към [фирма], а в следствие са издадени кредитни известия, с които се анулират издадените фактури. Издадена е нова фактура № 2429/18.12.2013 г. към У. П. Инвест А/С, който е действителен получател на услугите. Фактурата е платена на 09.01.2014 г.

На основание чл. 45 ДОПК са извършени насрещни проверки на дружествата „АЙ БИ ТИ КОНСУЛТ“, „С. ПАРК“ и [фирма], които са клиенти на адвокатското дружество. Извършените действия са документирани с изготвени протоколи за извършени насрещни проверки (ПИНП). Насрещните проверки са извършени във връзка с издадени от страна на Адвокатско дружество „В. Т.“ кредитни известия към фактури, издадени към горепосочените дружества. При насрещните проверки на всеки един от посочените клиенти са дадени обяснения, че по-рано издадените фактури са били погрешно издадени, тъй като дружествата не са получавали услуга от адвокатското дружество. Резултатите от насрещните проверки са описани подробно в констатациите на РД.

С ПИНП № 24-00-826-6/30.04.2014 г. е документирана насрещна проверка на [фирма], в хода на която е връчено ИПДПОЗЛ. На 28.04.2014 г. са представени по електронен път документи. Дадено е обяснение, според което [фирма] не е реален получател на услугите, посочени във фактурите, издадени от жалбоподателя и няма договорни отношения с този контрахент. Обяснено е, че фактурите са издадени към В. Б. Е. погрешка вместо към дружеството У. П. Инвест, поради което са анулирани чрез кредитни известия. В тази връзка дружеството не разполага с документи, от които да е видно възлагането на консултантската услуга, доклади и други документи, свързани с нея. Посочените в ИПДПОЗЛ фактури и кредитни известия са получени от [фирма], но поради установената грешка те не са включени в справките-декларации по ДДС, подавани от дружеството.

Органите по приходите са извършили проверка на твърдяното в обяснението на ревизираното дружество, че е издадена нова фактура № 2429/18.12.2013 г. към „У. П. ИНВЕСТ“ ДК 13529833. Установено е, че същата е включена в дневника за продажби за м.12.2013 г. със следните параметри: „правни услуги“, данъчна основа – 0 лв. и ДДС – 0 лв. във връзка с чл. 21 ЗДДС. Данъчната основа на фактурата е 200 000 евро или 448 417,29 лв.

При съпоставка на сумите, фактурирани към [фирма] и фактура № 2429/18.12.2013 г. ревизиращият екип се позовава на несъответствие между сумите. Като аргумент се посочва, че в процесните кредитни известия, като основание за издаване е записано „промяна на условията на сделката“. Ревизиращият орган приема въз основа на представените в отговор на ИПДПОЗЛ от 18.03.2014 доказателства – договор с клиента „В. В.“ от 14.05.2012 г., че са налице договорни отношения между последното дружество и ревизираното дружество и не са налице доказани основанията за издаване на кредитни известия. Ревизиращият орган е направил извода, че в случая са налице множество издадени фактури и кредитни известия към тях с обяснението „грешен получател“. В констатациите в РА са изброени конкретни клиенти и фактури, към които са издадени впоследствие кредитни известия поради „грешен получател“, поради което като краен извод органите по приходите приемат, че кредитните

известия се явяват неоснователно издадени.

В хода на проведеното съдебно производство, по искане на оспорващия по делото е изслушана и приета съдебносчетоводна експертиза (ССЧЕ), при която вещото лице, след запознаване с приложените и допълнително представените по делото документи и посещение в счетоводството на жалбоподателя е дало заключение, че в счетоводството на Адвокатско дружество „В. Т.“ фактури с № 1582/10.09.2012 г., № 1693/15.11.2012 г., № 1779/13.12.2012 г., № 1857/14.01.2013 г., № 2066/18.06.2013 г. и № 2389/30.11.2013 г. са осчетоводени по дебита на сметка клиенти и по кредита на сметки за приходи и начислен данък за продажбите. Кредитните известия с № [ЕГН]/30.11.2013 г., № [ЕГН]/30.11.2013 г., № [ЕГН]/30.11.2013 г., № [ЕГН]/30.11.2013 г., № [ЕГН]/18.12.2013 г. и № [ЕГН]/18.12.2013 г. са осчетоводени при жалбоподателя с обратни операции на тези, взети по фактурите, т.е. дебитирани са сметки за приходи и начислен данък за продажбите, а е кредитирана сметката на клиентите. В счетоводството на [фирма] фактурите са осчетоводени през м.12.2013 г., като е дебитирана сметка 610040 „Разходи за правни услуги“ и е кредитирана сметка 548116 „Доставчик: В. Т. адвокатско дружество“. Кредитните известия също са осчетоводени през м.12.2013 г., като са взети обратни операции на тези, взети по фактурите - дебитирана е сметка 48116 „Доставчик: В. Т. адвокатско дружество“, а е кредитирана сметка 610040 „Разходи за правни услуги“. ДДС по фактурите не е начислен в счетоводството на [фирма]. Вещото лице не е установило наличието на плащания от [фирма], поради което е стигнало до извода, че няма реално извършена стопанска операция и съответно не може да се говори за икономическо съдържание на такава операция. Основанието за издаване на кредитните известия през м.11.2013 г. е: „Промяна в условията на сделката“, а кредитното известие № [ЕГН]/18.12.2013 г. с данъчна основа 448 417,29 лв. и начислен ДДС - 89 683,45 лв., е с основание: „Грешен получател“. В представената от жалбоподателя фактура № 2429/18.12.2013 г., издадена от У. П. Инвест - Д. с данъчна основа 448 417,29 лв. и начислен ДДС - 0.00 лв. отделните позиции във фактурата и стойностите срещу тях са едни и същи с тези от фактура № [ЕГН]/30.11.2013 г., издадена към [фирма] и след това сторнирана с кредитно известие № [ЕГН]/18.12.2013 г. В с.з., проведено на 11.11.2015 г., вещото лице отговаря на поставен от процесуалния представител на жалбоподателя въпрос, че дружеството не е ползвало данъчен кредит по процесните фактури, тъй като те, заедно с кредитните известия са осчетоводени в един данъчен период – м.12.2013 г.

Документите, по които е работило вещото лице при изготвяне на ССЧЕ са представени с молба от 24.11.2015 г. като същите са приети като доказателства с протоколно определение от 16.12.2015 г. По същество тези документи представляват извлечения от счетоводната система на дружеството с движенията по съответните счетоводни сметки, посочени в колона 3 като има представен и сметкоплан, от който е видно коя сметка за какво се отнася.

С оглед на така установените факти, съдът прави следните правни изводи:

Предмет на спора в настоящото производство е налице ли е основание за издаване на кредитни известия на [фирма] както следва:

КИ № 20...481/18.12.2013 г. към фактура № 2389/30.11.2013 г. с данъчна основа 448 417,29 лв. и ДДС 89 683,45 лв.; КИ № 20...478/30.11.2013 г. към фактура № 2066/18.06.2013 г. с данъчна основа 186 779,93 лв. и ДДС 5 603,39 лв.; КИ № 20...477/30.11.2013 г. към фактура № 1857/14.01.2013 г. с данъчна основа 40 127,24 лв. и ДДС 8 025,44 лв.; КИ № 20...476/30.11.2013 г. към фактура № 1779/13.12.2012 г.

с данъчна основа 32 618,19 лв. и ДДС 6 523,63 лв.; КИ № 20...475/30.11.2013 г. към фактура № 1693/15.11.2012 г. с данъчна основа 68 208,73 лв. и ДДС 13 641,74 лв.; КИ № 20...474/30.11.2013 г. към фактура № 1582/10.09.2012 г. с данъчна основа в размер на 98 896,45 лв. и ДДС 19 779,29 лв. Общата стойност на данъчните основи по фактурите и кредитните известия е в размер на 875 047,83 лв., а начисленият ДДС е в общ размер на 143 256,94 лв.

Видно от административната преписка, в хода на ревизионното производство е изисквана търговската кореспонденция между двете дружества и отчетите, съставени към издадените фактури. Анализът на събраните доказателства е дал възможност на органите по приходите да се направи извод, че предоставените услуги се състоят в съдействие и консултации, свързани с ветрогенератор в Х., преговори, подписване на договори, съвети за експлоатация и поддръжка и др., пряко свързани и относими към дейността на [фирма], поради което потребител на предоставените услуги е именно това дружество. От съдържанието на отчетите, ревизиращият орган е приел, че част от услугите са били предназначени и усвоени именно от [фирма] и същите се отнасят до изграждането на ветрогенератори в Х..

Съдът намира, че с оглед правилното разрешаване на спора следва да обсъди приетото заключение на ССЧЕ. Експертът е описал коректно наличните първични счетоводни и други документи и аналитични ведомости, представени, както в хода на ревизията, така и по време на проведеното съдебно производство. Направените заключения, след проверка и анализ на събраните писмени доказателства, съдът поставя в основата на правните си изводи.

Процесните фактури не са отразени в дневниците за покупки и справки-декларации за ДДС на [фирма], подавани през ревизирия период. Проверката в счетоводството на получателя е потвърдила, че фактурите са издадени погрешка към [фирма], вместо към датското дружество W. P. I. A/S., поради което са анулирани, чрез издаването на кредитни известия. Не е установено плащане по фактурите, осъществено от [фирма]. Допълнително се посочва, че данъкът от фактурите не е начислен в счетоводството на [фирма]. Вещото лице е анализирано спорните фактури и последващите кредитни известия, като е констатирано, че в тях навсякъде фигурира [фирма] като контрагент, към когото са извършени различни видове дейности.

За всяка от процесните фактури, вещото лице е стигнало до извода, че са осчетоводени по дебита на сметка клиенти и по кредита на сметки за приходи и начислен данък за продажбите. Кредитните известия са осчетоводени при жалбоподателя с обратни операции на тези, взети по фактурите, т.е. дебитирани са сметки за приходи и начислен данък за продажбите, а е кредитирана сметката на клиентите. В счетоводството на [фирма] фактурите са осчетоводени през м.12.2013 г., като е

дебитирана сметка 610040 „Разходи за правни услуги“ и е кредитирана сметка 548116 „Доставчик: В. Т. адвокатско дружество“. Кредитните известия също са осчетоводени през м.12.2013 г., като са взети обратни операции на тези, взети по фактурите - дебитирана е сметка 48116 „Доставчик: В. Т. адвокатско дружество“, а е кредитирана сметка 610040 „Разходи за правни услуги“. ДДС по фактурите не е начислен в счетоводството на [фирма]. Вещото лице не е установило наличието на плащания от [фирма], поради което е стигнало до извода, че няма реално извършена стопанска операция и съответно не може да се говори за икономическо съдържание на такава операция. Съдът счита, с оглед на описаното движение по сметките, че по този начин сумите по фактурите са сторнирани.

Вещото лице се е запознало и с фактура № 2429/18.12.2013 г. (представена впоследствие и по делото), издадена от Адвокатско дружество „В. Т.“ на W. P. I. A/S, D. с предмет: Извършени консултации съгласно справка, на стойност 448 417,29 лева или 229 272,12 евро. Същата фактура по данни от счетоводителката на дружеството е издадена към правилния получател, вместо горепосочените погрешно издадени фактури. Фактура № 2429/18.12.2013 г. е платена от W. P. I. A/S по банков път на 09.01.2014 г. Отражена е в дневника за продажби за данъчен период м.12.2013 г.

От изследването на описанието на извършените услуги към всяка от фактурите, съдът установява, че в тях фигурират множество дейности и множество клиенти, между които и [фирма]. Анализът на счетоводните записвания, касаещи спорните фактури и издадените впоследствие към тях кредитни известия, както и сравнението на описанията към фактурите и това, приложено към фактура № 2429/18.12.2013 г. дава възможност да се приеме, че получател на процесните услуги е W. P. I. A/S, D., поради което преценката на събраните в хода на съдебното производство доказателства, в съвкупност с тези, приобщени към административната преписка не дават възможност на съда да се съгласи с направените от органите на приходната администрация изводи.

На първо място съгласно чл. 115 ЗДДС, при изменение на данъчната основа на доставка или при развалянето на доставка, за която е издадена фактура, доставчикът е длъжен да издаде известие към фактурата. Известието се издава задължително не по-късно от 5 дни от възникване на съответното обстоятелство по ал. 1. При разваляне на доставки, какъвто е и разглежданият случай се издава кредитно известие. В настоящия спор няма събрани доказателства относно момента, в който е възникнало обстоятелството, станало причина за анулирането на първоначално издадените към [фирма] фактури, поради което следва да се приеме, че това е станало в срока по чл. 115,

ал. 2 ЗДДС. Съдът намира, че органите по приходите нямат компетентност да приемат дадена сделка, между двама участници в гражданския оборот за осъществена, при положение, че и двамата категорично заявяват, че между тях не е имало търговски отношения по повод на издадените фактури. [фирма] не ги е приемало като получател, не ги е осчетоводявало и не е извършвало плащания по тях. Кредитните известия към фактурите, издадени към [фирма], отразени надлежно в счетоводството на Адвокатско дружество „В. Т.“ и издадената впоследствие фактура № 2429/18.12.2013 г. към W. P. I. A/S, D., по която е начислен ДДС и извършено плащане, дават възможност да се приеме, че стопанските операции по издаването и анулирането на първоначалните фактури е направено в съответствие с изискванията на закона.

Не на последно място, настоящият състав се съобрази и с решение № 9285 от 31.08.2015 г., постановено по адм.дело № 4444/2015 г. по описа на ВАС, Второ отделение, с което със сила на присъдено нещо по напълно идентичен казус е прието, че издадените фактури от Адвокатско дружество „В. Т.“ за правни услуги с получател [фирма] са погрешно съставени, без да е налице доставка на услуга по тези фактури.

За изчерпателност на мотивите си, съдът следва да посочи, че не е съгласен с наведените доводи за нищожност на РА, поради факта, че в РД органът по приходите не е установил данъчни задължения във връзка с процесните кредитни известия. Не може да се приеме, че е нарушено правото на защита на жалбоподателя с оглед последвалите административно и съдебно обжалване на акта. Наистина нормата на чл. 120, ал. 2 ДОПК предвижда, че РД се прилага към РА и е неразделна част от него, но въпреки това не може да се приеме, че липсата на предложение за установяване на задължения в РД и установяването на такива в РА може да доведе по същество до липса на РД, което от своя страна да направи РА нищожен.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорения РА е издаден от компетентен орган, в предвидената форма, но при несъответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменен.

С оглед изхода на спора на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените по делото разноски, които възлизат на 432,80 лв. (50 лв. – държавна такса и 382,80 лв. – депозит за ССЧЕ). Ответникът е възразил срещу представените доказателства за изплатено адвокатско възнаграждение, позовавайки се на нормата на чл. 75, ал. 3 ЗЗД, което възражение е основателно. В процесния случай не са ангажирани като доказателства извлечения от банковата сметка на адв. М. за доказване на факта на постъпване на възнаграждението в посочения размер.

Относитимо и приложимо е и Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по тълк.д. № 6/2012 г., на ОСГТК на ВКС, което в т. 1 гласи, че съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане - ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. В процесния случай по делото е представено само пълномощно (л.100), в което не се споменава размер и начин на плащане на договорено адвокатско възнаграждение. При това положение представените фактура и платежно нареждане не могат да се приемат за годно доказателствено средство, с което да се удостовери постъпването на сумата в патримониума на процесуалния представител на жалбоподателя. Допълнителен аргумент е, че преводното нареждане е за кредитен превод (л. 190). Търговският закон в чл. 448 дава следната дефиниция на кредитния превод - наредителят предоставя на банката определена парична сума с нареждане да я плати на посоченото от него лице, т.е. съществува възможността платецът да откаже (да спре) плащането, поради което без извлечение от банковата сметка на адв. М., за съдът изплащането на търсеното адвокатско възнаграждение остава недоказано. Допълнително, ответната страна е направила възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение, което е основателно, но с оглед гореизложеното не следва да бъде коментирано.

Воден от изложеното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София – град, Първо отделение, 18 – ти състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Адвокатско дружество „В. Т.“, с ЕИК[ЕИК], Ревизионен акт № Р-2210-1402175-091-001/12.02.2015 г., издаден от В. В. В. - началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП С., в качеството ѝ на орган, възложил ревизията и Й. А. Ц. - инспектор по приходите и ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 633/29.04.2015 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ С., при ЦУ на НАП, в частта в която не са му признати кредитни известия, издадени на [фирма] и включени в дневника за продажби и справките-декларации по ЗДДС за данъчни периоди м.11 и м.12.2013 г.

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. да заплати на Адвокатско дружество „В. Т.“, с ЕИК[ЕИК], сумата от 432,80 лева (четиристотин тридесет и два лева и 80 ст.), разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен

съд с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено.

СЪДИЯ: